

pagter, der indgaaes *under* Ægteskabet gælder fremdeles den gamle Regel.

2. *Før* maatte Forældre, der ønskede, at den Arv, de efterlod deres Døtre, skulde holdes udenfor Formuefællesskab med disses Mænd, have kongelig Stadfæstelse derpaa, og den kostede 33 Kr. 66 Øre, hvis Kapitalen var under 2000 Kr., ellers 127 Kr. 33 Øre. Dette gjaldt dog kun „Tvangsarven“, d. v. s. de $\frac{2}{3}$, som Forældre ikke ved Testamente kan berøve deres Børn. Resten, den ene $\frac{1}{3}$, kunde de altsaa holde udenfor Formuefællesskab uden Bevilling. — Nu behøves der overhovedet ingen Bevilling, heller ikke med Hensyn til Tvangsarven (§ 19).

3. *Før* var en Hustru altid umyndig i *Formueforhold*, d. v. s. hendes Underskrift, hendes Kvitteringer, hendes Beslutninger paa dette Omraade var ugyldige som et Barns. Herfra gjaldt dog maaske en Undtagelse med Hensyn til hvad hun fortjente ved personligt Arbejde (for Andre), thi da hun ifølge Loven af 7. Maj 1880 selv kunde raade over det uden sin Mands eller anden Værges Samtykke, saa mente de uvelillige Fortolkere, at hun ogsaa maatte kunne paatage sig Forpligtelser med Hensyn til det Gods, hun endnu ikke havde men mulig i Fremtiden maatte kunne erhverve, og da var hun for saa vidt myndig. Utvivlsomt var det i alt Fald, at naar det i en Ægtepagt var bestemt, at Hustruen skulde kunne raade over sit Særeje „som fuldmyndig Person efter Loven“ og der erhvervedes kgl. Stadfæstelse derpaa, saa var hun for saa vidt myndig.

Nu er „Hustruens Myndighed i Formueforhold den samme som ugift Piges“ (se § 10), d. v. s. at hun er „umyndig“ til det 18. Aar, „mindreaarig“ fra 18—25. Aar og derefter „fuldmyndig“. Og hvad vil saa det sige? Faar hun derved mere Raadighed over Fællesboet end før? Nej og atter Nej. „Raadighed“ har intet med „Myndighed at gøre“. Jeg ved, at denne Forskel er vanskelig at forstaa for Lægsfolk, og skal derfor søge at forklare den saa godt som muligt. „Myndighed“ (Habilitet) er Evnen til at forpligte sig. Det kunde maaske synes mange at være en kedelig Evne; det maa jo være ulige behageligere at kunne smøge ubehagelige Forpligtelser af sig ved at skyde sig ind under sin Umyndighed. Tænkende Folk vil dog let forstaa, at paa denne Evne beror hele Ens Stilling i Erhvervslivet. Kan Andre ikke stole paa, at Ens Ord er et Ord, at hvad man lover, er man ogsaa pligtig at holde, saa vil de ganske naturligt ikke have med En at gøre. Saa regnes man ikke med. — Hvorvidt man har denne „Evne“ afhænger altid af